

Dilema České strany sociálně demokratické

25.března 2005 Jan Jandl

respektovat členství Francie v NATO, Evropském společenství a dosavadní zahraničněpolitickou orientaci své země a toto veřejně nezpochybňovat.

Bývalý socialistický prezident F. Mitterand je v naší zemi znám především jako první hlava francouzského státu, která navštívila Československo na podzim 1988 u příležitosti 70. výročí jeho vzniku.

Málokdo si však dnes uvědomuje, že tentýž F. Mitterand dosáhl ve volbách 1981 prezidentské mety jen díky výše uvedené dohodě s francouzskými komunisty, jejichž voliči ve druhém rozhodujícím kole voleb svými hlasy umožnili zvolení levicového kandidáta. To bylo následně potvrzeno i výsledkem parlamentních voleb a sestavením nové koaliční vlády, kde po 34. letech v opozici usedli i komunističtí ministři. Následovalo rozsáhlé znárodnování hospodářství, státní zásahy do řízení průmyslových podniků, rozsáhlé dotace neproduktivním sférám národního hospodářství, státní dohled nad audiovizuálními médii, zestátnění soukromého školství aj.

Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat - vysoký státní deficit, neúčelné mrhání státními financemi, nefungující zestátněné hospodářské podniky.

Opravdu touží naši, již 7 let nekonceptně vládnoucí, socialisté opakovat tento francouzský scénář jen v zájmu svého dalšího udržení se u moci ?

Jsou opravdu přesvědčeni o tom, že se dá s našimi komunisty rozumně domluvit, že lze s nimi uzavřít vážnou politickou či předvolební dohodu? Opravdu věří po 15. letech demokratické éry a účinkování KSČM v ní, že jejich otevřená účast ve vládě z nich udělá slušné a politicky spolehlivé demokraty, nemající žádné postranní úmysly ? Cožpak už sociální demokraté zapomněli na rok 1948, kdy jejich prokomunistická orientace způsobila jejich pohlcení komunisty a čtyřicetileté vymazání z politické mapy země? Tyto otázky by si však měli klást všichni upřímní demokraté v naší zemi, zejména realističtí a komunistického objetí se obávající sociální demokraté. Přemýšlet by o nich měli i všichni voliči ČSSD, až se u volební urny budou rozhodovat o budoucnosti ČR a posuzovat socialistické sliby s komunistickou zárukou.

Údajně ČSSD do budoucna již nic jiného nezbyývá - to je představa pánů Škromachů, Kavanů, Laštůvků a jim podobných. Dle jejich mínění ČSSD již nemůže zrazovat svůj program v podobě koalicí s menšími pravicovými stranami či ve formě opoziční spolupráce s ODS.

Řešení jejich dilematu je přitom prosté - nejtít cestou nejmenšího odporu a nevolit zdánlivě nejpřirozenější řešení spočívající v parlamentní matematické většině 111 mandátů ČSSD + KSČM. Zejména ve světle parlamentního projevu M. Grebeníčka u příležitosti 15. výročí pádu komunistického režimu by toto řešení nemělo být nadhazováno ani akademicky.

Pokud ČSSD žehrá na to, že sama nedosáhne na absolutní většinu ve sněmovně a svůj volební program musí rozměňovat v koaličních kompromisech, řešení je jednoduché - zavedení většinového volebního systému. Minimálně u ODS pro toto nalezne podporu a společně jsou schopny tuto změnu prosadit v obou komorách našeho parlamentu.

Úspěch u naší ČSSD by byla už ta skutečnost, že by o těchto námětech někteří její představitelé byt jen vážně uvažovali. Ale to bychom po straně, která ve většinové koalici nedokáže prosadit ani své kandidáty na funkci prezidenta republiky či šéfa Nejvyššího kontrolního úřadu, co schválí jeden den, tak zítra už neplatí a v současnosti se nedokáže shodnout na novém předsedovi svého poslaneckého klubu, chtěli asi moc.

Náš politický systém potřebuje v současnosti dva léky: reformu voleb do Poslanecké sněmovny a odchod ČSSD do pokud možno déle trvající opozice. Pokud by, vyjma toho, naše sociální demokracie již nic jiného neudělala, byl by to přesto její historicky největší státotvorný počín v dějinách českých zemí.